

> הבלוג של shahf11

16 ביולי 2008, 0:46

חיה בסרטן(ן)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

קרייזי ליין - יש מוכרות זיג זג.

פורסם ב7 ביולי 2008, 9:46 בכללי

אתמול פטרתי את ח. מן הזכות הנעימה והמענגת להסיע אותי על מנת שאראה את האור. או לפחות את הקרניים שלו.

ובמקומו מצאתי לי נהגת זהובת שיער, חייכנית אשר רגלה קלה על הגז. מה שאומר שהגענו לרמב"ם במהירות של אמבולנס (לא כולל חניה והעברת תג בכניסה).

בשעה חמש כבר נפנפנו לרמב"ם לשלום. מה שהותיר בידנו זמן פנוי בשפע. והוביל אותנו למסקנה הנחרצת שיש להתאושש מן התלאות במרכז המסחרי הראשון שיקרה בדרכנו. טוב, זה לא כל כך הרפתקני כמו שזה נשמע. שכן המרכז המסחרי בצומת אלונים. הוא גוף מוכר וחביב. ולמעשה, כיוונו את הגלגלים היישר לחניה שלו.

לאחר קפה וכריך שבו אלינו כוחותינו. מה שמסביר (אם כי לא מצדיק את גיחתנו לחנות הבגדים שלי. ממש רק להסתכל).

החנות המתנאה בשם "הקו המשוגע" או משהו אחר בשפת הגויים. התגלתה אכן כבית משוגעים בזעיר אנפין.

משום מקום הגיחה זקנה חביבה עם מבטא גרמני. והכריחה את זהובת השיער לסייע לה לבחור בין שני ג'קטים. הזהובה הצביעה על המעניין מבין השניים. אך החביבה רקעה ברגלה והצהירה "אני רוצה את הלבן הוא נראה יותר אלגנטי".

"אז קני את הלבן". אמרה הזהובה במלא הסבלנות.

"אבל אין להם לבן" חזרה החביבה "ואני מתלבטת".

יצאנו מתא המדידה. והחביבה עם שני הג'קטים תלויים על זרועותיה מתנפלת בהערצה על הזהובה "נו, מה לעשות לבן או בז'?" ולי היא מסבירה "אני אוהבת לשמוע את דעתן של הצעירות" (טעות!!! טעות חמורה!!! אני חושבת לעצמי. עשית ממש טעות. שכן שתינו כמעט באותו גיל. למה כוונתך???) ועכשיו זה הזמן להעטות את הפרצוף הלימוני שלי. צעירות

הא???בסוף.. אפילו הזהובה מאבדת מסבלנותה. "אז תקני את שניהם" היא פוטרת את עצמה מעונשה של זו. "אבל אין לי כסף לשניים". מיבבת החביבה. "וחוץ מזה אני מתלבטת בין הלבן ל..." (זוכרים את השיר "יש חור בדלי???") אז זה היה ממש זה).

טוב לבסוף אנחנו מצליחות להגיע להשגים דלים בתחום הקניות. הזהובה רוכשת שעון ושתי גופיות. המוכרת בעלת מבטא כבד מסבירה "תיכף אתן לך חרוז כזה". "איזה חרוז????" מתפלאת הזהובה. "לא חרוז, חרוז". מסבירה הזבנית. ולמראה מבט התמהון. מוציאה שעון חדש ארוז.

אהה... אז תגידי. ארוז. נו.... "יש כרטיס מועדון?" שואלת בת דמותה של לובה המיתולוגית. ומציעה בהוד רב לתרום לאיזה עמותת נשים ולקבל שקית מצויירת בתמורה. הזהובה תורמת את חלקה לרווחת הנשים באשר הן. בשימחה רבה.

עכשיו מגיע תורי. "איב!!! קוראת תואמת הלובה. אגב שימוש באצבע צרדה. "מיוסיק". תוך שניה מתמלא חלל החנות בצלילים של מוסיקה קופצנית. ומלהיטת קניות.

"רוצה לתרום 10 שקל ל... ותקבלי תיק במתנה" (כלומר שקית מצויירת. אבל למה? למה תמיד את מדקדקת בזוטות???)

"אני רוצה לתרום. אבל לא רוצה את התיק" אני אומרת בנדיבות. סליחה???

לובה עונה לי בתקיפות "אין דבר כזה. תרמת. את חייבת לקבל תיק מתנה". "אבל אני לא רוצה" (נו, תיכף ארקע ברגלי על אי הצדק המשווע. במקום לסתום את הפה ולקחת מה שנותנים לי). בשלב הזה לובה כבר לא מתחשבת בדעתי הנחרצת. מכנסי הג'ינס והחולצה (חמישים חחוז חנחה גיברת). נארזים בנייר משי מרשרש. ומוכנסים אחר כבוד לתיק החדש מבית היוצר של "הקו המשוגע".

אנחנו יוצאות עם תיקי התרומה. איב מגבירה את המיוסיק ברגע. החביבה מבקשת שישמרו לה את הג'קטים עד מחר. ולובה ממשיכה לקפל חולצות בחמישים חחוז חנחה. מלווה כל קיפול באנחה.

ואנחנו? רגל קלה על דושת הגז. היר אי קאם. מיוסיק בבקשה.

<< לרשומה הקודמת לרשומה הבאה >>

[הוספת תגובה | חזרה לבלוג - חיה בסרטון\(j\)](#)